

A person in a dark jacket and pants is walking away from the viewer down a path in a misty forest. The ground is covered with patches of fire, and the trees are bare and shrouded in fog. The scene is atmospheric and mysterious.

MICHAEL
KORYTA

KTO MI IDE
PO KRKU

PLUS

Kto mi ide po krku

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Michael Koryta

Kto mi ide po krku – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

**MICHAEL
KORYTA**

**KTO MI IDE
PO KRKU**

PLUS

Túto knihu venujem Ryanovi Eastonovi – od potoka Stout Creek po vrch Republic Peak to trvalo niekoľko desiatok rokov a mnoho príjemných kilometrov.

PRVÁ ČASŤ

NEVIDITEĽNÝ SVEDOK

1

Štrnásťročný Jace Wilson stál v posledný deň svojho života na previse lomu a hľadel na chladnú, pokojnú vodu. Konečne pochopil, čo mu pred niekoľkými rokmi vravela matka: ak dá človek najavo strach, môže sa dostať do problémov, no ak bude klamať, že sa nebojí, dostane sa do dvojnásobných. Vtedy netušil, o čom hovorí. No dnes už áno.

Zo Strechy ho od vody delil takmer dvadsaťmetrový pokles a v stávke bolo sto dolárov – ktoré Jace, samozrejme, nemal. A to všetko len preto, lebo sa mu na tvári mihol strach. Áno, bola to hlúpa stávka. Nestavil by sa, keby tam s nimi neboli dievčatá a so smiechom ich nepočúvali. No nanešťastie stáli blízko pri nich, takže v stávke bolo oveľa viac ako sto dolárov. Zostávali mu dva dni na to, aby vymyslel, ako to zvládne.

Nie každému sa podarilo skočiť zo Strechy. Z lomu už vytiahli niekoľko tiel – staršie deti, vysokoškolákov, možno aj potápačov, ktovie. Bol si však istý, že ani jeden z nich sa nebál výšok.

„Do čoho si sa to zaplietol?“ zašepkal a obzrel sa na dieru v drôtenom plote vedúcom od starého lomu spoločnosti Easton Brothers až na dvor. Jaceov dom stál hneď vedľa opusteného

lomu. Jace dokázal stráviť v lome celé hodiny, preskúmal každý jeho kút alebo si šiel zaplávať, no vždy sa držal ďaleko od previsov. Ani vo sne mu nezišlo na um skákať z nich. K útesom sa nechcel ani priblížiť. Keď sa totiž pozrel dolu, zatočila sa mu hlava, podlomili kolená a musel rýchlo cúvnuť. No všetky tie hodiny samoty strávené v lome mu napomohli ku klamstvu, ktoré v tej chvíli potreboval. Keď odmietol vyliezť na strechu školy po rebríku, ktorý údržbár zabudol opretý o stenu, Wayne Potter si ho začal doberať, že sa bojí výšok. On sa ohradil, že na to, aby dokázal, že sa nebojí výšok, nemusí liezť po rebríku. Veď v lome ustavične skáče šípky do vody. Bol si istý, že Wayne si takú hlavičku nikdy neskočil.

Pravdaže, Wayne mu neveril. A nezabudol spomenúť Strechu – mal totiž staršieho brata, ktorý by ich k nej mohol cez víkend zaviezť.

„Si idiot,“ zanaďával si Jace nahlas. Po štrkovej cestičke plnej starých cigaretových ohorkov a prázdnych plechoviek od piva prešiel k širokému previsu starého lomu. Bol si istý, že voda pod ním je *dost hlboká* na šípku. Musí začať pomaly, taký mal plán. Najprv skočí tu, kde ho od hladiny delí asi päť metrov, a potom sa presunie inam, vyššie, niekam, kde bude aspoň desať metrov od hladiny. Zahľadel sa na vodu a hneď sa mu zakrútila hlava. Strecha je dvakrát vyššia, alebo aj viac?

„Len to skús,“ pobádal sa. Pomáhalo mu, keď sa rozprával sám so sebou. Dodávalo mu to odvahy. „Len to skús. Pri páde do vody sa nemôžeš zabiť. Nie, ak skočíš odtiaľto.“

Napriek týmto slovám len obchádzal previsy a držal sa asi meter od okraja pre prípad, že by sa mu podlomili kolená, zviezol by sa tvárou nadol, zlomil si väzy a skončil nehybne sa vznášajúci na hladine.

„Sráč,“ zopakoval si. Rovnako ho totiž nazvali pred dievčatami. Tak ho tým rozčúlili, že takmer vyliezol po rebríku. *Takmer*. Napokon sa rozhodol namiesto lezenia využiť na svoju obranu starý lom. Keď nad tým spätne uvažoval, asi mal radšej vyliezť po tom rebríku.

Vtom zahrnelo a dunenie sa odrazilo od vysokých kamených stien a vody. V lome znelo hlbšie a hrozivejšie ako hore na ceste. Odkedy vyšiel zo školy, fúkal silný vietor, a teraz zavalul tak prudko, že rozvíril kamenný prach. Zo západu sa po oblohe približovali čierne mračná a medzi nimi sa blýskalo.

Zlý čas na kúpanie, pomyslel si a chytil sa tejto myšlienky, lebo predstavovala výhovorku, prečo nemusí skočiť. „Wayne Potter nestojí za to, aby do mňa udrel blesk.“

Vydal sa teda naspäť a už bol takmer pri diere v plote, keď zastal.

Wayne Potter neustúpi. V sobotu sa zjaví aj s bratom, vezmú Jacea na Strechu, ten sa pred nimi pociká od strachu a oni prasknú od smiechu. Wayne sa potom v pondelok vráti do školy a všetkým o tom porozpráva. Ak to nevytára už predtým po telefóne. Alebo ešte horšie, privedie ostatných, aby sa prizerali. Čo keby priviedol aj dievčatá?

Práve tá myšlienka pomohla Jaceovi rozhodnúť sa. Síce sa skoku bál, ale neskočiť pred dievčatami? Tá predstava bola ešte desivejšia, a keby sa stala skutočnosťou, doplatil by na to.

„Radšej skoč,“ vravel si. „No tak, ty zbabelec. Skoč už.“

Rýchlo sa vrátil k previsu, lebo keď sa šuchtal, hromadil sa v ňom strach. Chcel ísť čo najrýchlejšie, mať už za tým, uistiť sa, že to dokáže. Ak sa mu podarí začať, zvyšok bude malina. Bude len pridávať výšku. Odkopol topánky, vyzliekol si tričko a džínsy a nechal ich na kôpke na kameňoch.

Keď znovu zahrnelo, palcom a ukazovákom si chytil nos – áno, ako malé dieťa, no keďže bol sám, nezáležalo mu na tom – a znovu prehovoril.

„Nie som sráč.“

Keďže si držal nos, jeho hlas znel vyššie a dievčenskejšie. Posledný raz sa pozrel na vodu pod sebou, zatvoril oči, ohol kolená a skočil z previsu.

Nebol to ktovieaký pád. Tolko sa obával, no trval len chvíľu. Dopadol bezbolestne, nepríjemne ho prekvapila len chladná voda. Klesol až ku dnu – voda mu nerobila žiadne problémy,

plával rád, len nerád skákal – a čakal, kedy pod nohami ucíti hladký, studený povrch kameňa.

Nepocítil ho. Namiesto neho sa nohami dotkol niečoho čudného, akéhosi predmetu, mäkkého a zároveň tvrdého. Vyľakane sa odtiahol. Nech to už bolo čohokoľvek, nepatrilo to sem. Otvoril oči, zažmurkal, keď ho v nich zaštipala voda, a vtedy zbadal mŕtvolu muža.

Mŕtvy sedel takmer vzpriamene, chrbtom sa opieral o kameň a nohy mal vystreté k nemu. Hlava sa mu nakláňala nabok, akoby ho zmorila únava. Svetlé vlasy mu povievali v prúde, ktorý Jace vytvoril. V prameňoch mu odstávali od hlavy a tancovali v tmavej vode. Vrchnú peru mal zvlnenú, akoby sa smial s vycerenými zubami. Bol to zlovestný úsmev, výsmešný. Nohy mal zviazané povrazom, na ktorom visela stará činka.

Jace sa pár sekúnd vznášal ani nie dva metre nad ním. Mal pocit, akoby ho od výjavu čosi oddeľovalo – možno práve preto, lebo sa na mŕtvolu pozeral cez nejasnú clonu vody. Akoby si toho mŕtveho muža na dne len vymyslel. Až keď pochopil, prečo sa mužova hlava nakláňa nabok, zaplavila ho hrôza, ktorú mal pocítiť už pri prvom pohľade. Muž mal podrezané hrdlo. Rana bola taká široká, že mu cez ňu prúdila voda ako cez kanál. Keď ju Jace zbadal, horúčkovito a nemotorne sa pokúsil vyplávať. Hoci nebol ani päť metrov pod hladinou, myslel si, že sa nedokáže vynoriť, že sa tu utopí a jeho telo bude navždy plávať vedľa mŕtvoly.

Keď sa vynoril nad hladinu, ihneď sa snažil volať o pomoc. Výsledok vôbec nestál za to – nadržchol sa vody, dusil sa ňou, zdalo sa mu, že sa topí, a nedokázal dostať do pľúc vzduch. Napokon zalapal po dychu a vyplul vodu, ktorú mal v ústach.

Vodu, čo sa dotkla mŕtveho muža.

Zdvihol sa mu žalúdok a rýchlo odplával preč. Vzápätí si uvedomil, že sa pobral zlým smerom – k príkrým stenám, po ktorých sa nedalo vyliezť. Spanikáril a obrátil sa. Pohľad mu spočinul na nízkych skalách. Vo vzduchu sa ozývalo hrmenie.

Ponoril sa a poriadne zabral. Keď sa prvýkrát pokúsil vytiahnuť z vody, zradili ho ruky a spadol naspäť tak prudko, že sa mu znovu ponorila hlava.

No tak, Jace! Pod' von, von, musíš sa dostať von...

Druhý pokus bol úspešný, pristál na bruchu. Tiekla z neho voda z lomu a znovu sa mu dostala do úst. Kvapkala mu z pier. Opäť si predstavil, ako prúdi cez ranu v mužovom krku. Naplo ho a vyvracal sa na skalú. Hrdlo a nos ho pálili. Nemotorne sa odplazil preč od vody, akoby sa bál, že sa mŕtvy po ňom nachiahne, chytiť ho za nohu a vtiahne späť.

„Doriti,“ zašepkal. Hlas sa mu chvel a celý sa triasol. Keď sa uistil, že sa mu už nepodlomia nohy, neisto sa postavil. Studená voda ho v prudkom búrkovom vetre štípala na koži. Prekrížil ruky cez prsia a hlúpo si pomyslel: *Zabudol som si uterák*. Až vtedy si uvedomil, že vyšiel z vody na nesprávnej strane lomu. Kôpku oblečenia nechal na druhej strane.

To hádam nie, pomyslel si a poobzeral sa po príkrych stenách, ktoré obklopovali túto stranu lomu. Nebude ľahké vyliezť po nich. Vlastne si nebol istý, či sa po nich vôbec dá vyliezť. Nad sebou videl len zvislý hladký kameň. Nižšie pod lomom sa nachádzal útes, z ktorého sa dalo prejsť na miesto porastené kríkmi a trnám. Keby sa vybral tadiaľ, musel by kráčať pomaly, a bez topánok a nohavíc by to bolo bolestivé. Ako najrýchlejšie riešenie mu pripadalo jednoducho skočiť do vody a preplávať na druhú stranu.

Pozrel na kôpku oblečenia. Ležala tak blízko, že by na ňu dohodil kameňom. Vo vrecku džínsov mal mobil.

Musím zohnať pomoc, uvažoval. *Musím sem niekoho rýchlo priviesť*.

No ani sa nepohol. Predstava, že by sa mal znova vrátiť do vody... Zahľadel sa do temných zelených hlbín. Vyzerali tmavšie ako kedykoľvek predtým. Zrazu vodu ožiaril silný blesk. Búrka sa rýchlo blížila.

„Neublíži ti,“ ubezpečoval sa a pomaly sa približoval k vode. „Nevstane z mŕtvych a nechytí ťa.“

Pri tých slovách si uvedomil niečo, čo mu pri zúfalom pokuse dostať sa z vody uniklo – nie, ten muž neožije, ale zároveň ešte nie je mŕtvy veľmi dlho. Jeho vlasy, oči, zvlínená pera odhaľujúca zuby... dokonca aj koža okolo rany na krku sa ešte nezačala rozkladať. Jace si nebol istý, koľko času musí prejsť, aby došlo k rozkladu, ale asi nie veľa.

Nie je tam tak dlho...

Tentoraz sa pri zahrnutí strhol. Rozhliadol sa po lome, pohľadom prešiel po hrebeňoch kamenných stien. Zisťoval, či ho niekto nepozoruje.

Nikto.

Vypadni odtiaľto, prikázal si v duchu, ale nedokázal sa prinútiť skočiť do vody. Nevedel si predstaviť, že by sa znovu ponoril a preplával ponad muža, ktorý má na členkoch priviazanú činku, hlavu naklonenú nabok a podrezané hrdlo. Namiesto toho zamieril k útesu. Tam sa previs z oboch strán spájal – na pravo sa rozprestierala nádrž, z ktorej práve vyliezol, naľavo bola ďalšia. Okrem druhej nádrže mal po ľavej ruke aj takmer desať metrov vysokú skalú, z ktorej plánoval skočiť, aby sa pripravil na skok zo Strechy. Na úzkom previse rástlo pár rastlín, no len tie nepríjemné. Zdalo sa, že všetko, čo rastie zo skál, má trne. Keď zaboril nohy do porastu, takmer stúpil na rozbitú fľašu. Urobil pár krokov a trne sa mu zaryli do mäsa. Vystrúhal grimasu, ale postupoval pomaly ďalej. Teplá krv sa mu na nohách miešala so studenou vodou. Z oblohy spadli prvé kvapky dažďa a nad hlavou mu zaburácal hrom. Ozýval sa lomom, akoby mu zem chcela odpovedať.

„Au! Dopekla!“ Podarilo sa mu šliapnúť priamo na trn, ten sa mu zapichol do chodidla a pri ďalšom kroku sa zabodol ešte hlbšie. Postavil sa na jednu nohu, aby si ho vytiahol. Z rany mu vytiekla krv, a vtom začul zvuk motora.

Ako prvé mu napadlo, že prišiel strážnik alebo niekto podobný. To by ho potešilo. Veľmi. Nech by mu už hocijako vynadal za to, že bol v lome, len keby ho odtiaľto dostal. Hodnú chvíľu sa nehýbal, balansoval na jednej nohe, krvácajúce

chodidlo si držal v ruke a počúval. Zvuk motora neutíchal, niekto sa blížil po štrkovej ceste vedúcej k zamknutej bráne.

Vrah sa vracia na miesto činu, pomyslel si a jeho nerozhodnosť sa razom zmenila na hrôzu. Stál uprostred previsu na najviditeľnejšom mieste v celom lome.

Obrátil sa, že sa vráti tam, odkiaľ sem prišiel, no vzápätí zastal. Nemal sa kde ukryť. Kamenná stena bola hladká, nedalo sa za ňu skrčiť. Obrátil sa a zamieril opačným smerom. Brodil sa burinou a nevšimol si trne, čo ho škriabali a zanechávali mu krvavé stopy na hrudi, rukách i nohách.

Motor zrazu zahučal veľmi blízko.

Nestihne sa dostať na druhú stranu. Nie je dosť rýchly.

Jace Wilson sa pozrel do hlbín pod sebou, rýchlo sa pokúsil vybrať si bezpečné miesto na hladine, hoci voda v lome bola taká tmavá, že nevidel, čo ho pod ňou čaká, a potom skočil. Zachvátil ho dvojnásobný strach – nielen ten z výšok, ale najmä z osoby, ktorá sa k nemu blížila.

Tentoraz sa mu zdalo, že padá veľmi dlho, akoby skočil z veľmi vysokého útesu. Myslel na kamene, kúsky pokrúteného kovu a odpad, čo v lome zostali – na všetko, pred čím ho varoval otec. Narazil na vodnú hladinu a rútil sa dolu. Pokúsil sa vzdorovať, no padal prirýchlo, a hoci sa snažil dostať naspäť na hladinu, potopil sa až na dno. Nádrž nebola taká hlboká, ako očakával. Nepristál hladko, nohami narazil na skaly a do chrčnice mu vystrelila pichľavá bolesť. Odrazil sa a pomaly stúpil k hladine. Tentoraz sa nechcel vynoriť príliš nápadne.

Z hlavy mu stiekla voda práve vo chvíli, keď motor stíchol. Auto zastalo. Preplával k vápencovej skale, ktorá mierne vyčnievala a vytvárala úzku štrbinu, kam sa mohol ukryť. Keď k nej doplával, odhodlal sa zdvihnúť pohľad, a vtedy zbadal muža blížiaceho sa k vode. Bol vysoký, mal široké plecia a dlhé svetlé vlasy. Hlavu držal sklonenú, sledoval cestu a Jacea zatiaľ nezbadal. Nad lomom sa kopili búrkové mračná, takže sa v ňom zotmelo, ale pri ďalšom údere blesku si Jace všimol lesknúci sa odznak a uvedomil si, že muž má na sebe uniformu.

Polícia. Nieкто zavolał policajtov alebo už o tom vedeli. Tak či tak, nezáležalo mu na tom. Hlavne že sa tu zjavili. Prišli mu na pomoc. Zhlboka vydýchol a nadýchol sa, aby zakričal o pomoc, no vtom si všimol ďalšie postavy.

Zjavil sa ďalší policajt, ktorý mal tiež svetlé vlasy, ale ostrihané nakrátko ako vojak. Na opasku mu visela zbraň a pred sebou postrkoval muža so spútanými rukami. Ten mal na hlave čiernu kuklu.

Jace potlačil výkrik a stuhol. Nohami a jednou rukou sa zachytil o skalu. Snažil sa nepohnúť. Nedýchať.

Prvý policajt počkal, kým k nemu nepodídu tí dvaja. Stál s rukami zloženými na prsiach a netrpezlivo sledoval, ako sa k nemu poslepiačky potkýna muž v kukle. Ten sa snažil niečo povedať, ale nemohol. Vydával len čudné vysoké zvuky.

Má zapchaté ústa, uvedomil si Jace. Síce nerozumel jeho slovám, ale pochopil, o čo ide – ten muž ich prosil. Báľ sa a prosil. Kňučal a vzlykal ako šteňa. Keď ho prvý policajt kopol a muž nepripravený dopadol tvrdo na zem, Jace takmer vykrikoľ. Musel si zahryznúť do pery. Druhý policajt, ten, ktorý priviedol muža z auta, si kľakol, jedným kolenom ho potlačil do chrbta a pritiahol si jeho hlavu. Sklonil sa a prihovoriľ sa mu tichým hlasom, takmer šeptom. Jace nepočul, čo vraví. Policajt chvíľu dohováraľ mužovi v kukle, potom vystrel ruku a netrpezlivo pokýval prstami. Na niečo čakal. Prvý policajt mu podal nôž. Nie vreckový alebo kuchynský, ale zbraň, akú používajú vojaci. Ozajstný bojový nôž.

Jace videl, ako sa mužova hlava mykla pri jedinom rýchľom pohybe čepeľ. Nohy sa mu kŕčvito zachveli, akoby hľadali miesto, o ktoré by sa mohli oprieť. Muž sa pokúsil zdvihnúť zviazané ruky k hrdľu a zatlačiť si krv späť tam, odkiaľ sa valila spod kukly. Vzápätí ho zhodili zo skaly a on padal rovnako ako Jace. Predbehol aj vlastnú krv – keď dopadal na vodnú hladinu, nad hlavou sa mu vznášal červený oblak.

Pri šplechnutí sa Jace konečne pohol. Teraz, keď zostali tam hore len dvaja a nemalo ich čo rozptyľovať, môžu sa začať roz-

hľadať. A zbadať ho. Vtiahol sa pod previs hlbšie do tmy. Snažil sa vopchať čo najhlbšie a prstami šmátral po skale. Ďalej to už nešlo. Keby sa niekto nachádzal na druhej strane na rovnakej úrovni ako on, ale vo vode, zbadal by ho. No ak tí dvaja zídu tak nízko, jeho úkryt sa zmení na pascu. V takom prípade by nemal kam ujsť. Dych sa mu zrýchlil, prudko po ňom lapal, krútila sa mu hlava a mal pocit, že ho znovu napne na vracanie.

Nevracaj, nevydávaj žiadne zvuky, musíš byť ticho.

Chvíľu nič nepočul. Odídu. Odídu, on sa odtiaľto dostane a napriek všetkému sa dnes vráti domov.

Vtom po prvý raz zreteľne začul jeden z hlasov: „Pozrime sa. Niekto si šiel zaplávať. A rozhodol sa, že tu nechá svoje oblečenie.“

Hlas znel tak prívetivo, až Jace neveril, že prehovoril chlap, ktorý práve spáchal vraždu. Zdalo sa mu to nemožné.

Muž sa odmlčal a druhý mu odvetil: „Že si tu nechal oblečenie, to ešte pochopím. Ale topánky?“

„Po takomto drsnom povrchu musí byť nepríjemné chodiť naboso,“ súhlasil prvý hlas.

Zvláštne pokojné hlasy znovu zmĺkli. Vzápätí sa ozval iný zvuk, cvaknutie kovu. Jace toľkokrát sprevádzal otca na strelnicu, že ho poľahky rozoznal – nabili si zbrane.

Muži krúžili okolo lomu a Jace Wilson, ukrytý dolu pod nimi medzi skalami, sa rozplakal.

2

Len čo si Ethan a Allison ľahli do postele, z rádia sa ozval neosobný robotický hlas hlásiaci meteorologické výstrahy.

Front silných oneskorených jarných búrok spôsobí, že v horách bude aj naďalej husto snežiť... Najhustejšie bude snežiť vo výškach nad dvetisícristo metrov nad morom... Niekoľko centimetrov ťažkého mokrého snehu však očakávame aj vo výške tisícštyristo metrov nad morom v skorých ranných hodinách. Ťažký mokrý sneh na elektrickom vedení môže spôsobiť výpadky elektriny. Sneženie by malo ustať v nedeľu ráno. Napadnúť by malo okolo tridsať až šesťdesiat centimetrov snehu, na severnej a východnej strane svahov aj viac. Horské cesty budú dnes v noci zasnežené a zľadovatené, na niektorých miestach nepriechodné, vrátane priesmyku Beartooth Pass.

„Vieš, čo mám na tebe rada?“ opýtala sa Allison. „Hoci sme sa posledné štyri hodiny pozerali, ako sneží, nevypneš rádio. Veď vieme, čo sa deje.“

„Predpoveď sa môže zmeniť.“

„Hm. Áno. A ľudia zasa spať. Spi už.“

„Vonku musia mať zábavu,“ odvetil Ethan. „Nieкто sa dnes určite rozhodol, že sa ráno vyberie na rýchlu túru a počasie ho

nedobehne. A keďže šlo o rýchlu túru, nepotreboval ani mapu, však?“

Práve pre také rozhodnutia volali Ethana do hôr aj o polnoci. Príčinou toho boli väčšinou oneskorené sezónne búrky po dlhšom období mierneho počasia, ktoré ľudí ukolísalo falošným pocitom bezpečia.

„Kiežby zostal každý hlupák doma,“ poznamenala Allison a pobožkala mu ruku. Posunula sa do príjemnejšej polohy, hlas mala ospalý.

„Aké optimistické želanie,“ prehodil a pritiahol si ju bližšie k hrudi, vychutnávajúc teplo jej tela. Keď dohorel oheň v peci na drevo, v chatke sa rýchlo ochladilo. Na okno neprestajne buchotal prúd mrznúceho dažďa. Na poličke nad posteľou, hneď vedľa rádia hlásiaceho počasie, stála v tichosti vysielacia občianskych rádiostaníc. Táto zima sa vydarila – privolali ich len na jeden zásah. Zimy bývali lepšie ako ostatné ročné obdobia. Väčšina turistov sa v týchto mesiacoch Montane vyhýbala. Ethanovi sa však táto búrka vôbec nepozdávala. Posledný májový deň, prichádzajúce leto, slnečný týždeň a desaťstupňové teploty? Áno, niektorí hlupáci, ktorých Allison spomenula, by sa mohli vybrať do hôr. A keď niekde uviaznu, vysielacia nad hlavou Ethana Serbina zapraská, ožije a pátrací a záchranný tím sa hneď zhromaždí.

„Mám dobrý pocit,“ zamrmlala Allison do vankúša. Zaspávala rovnako rýchlo ako vždy – keby chcela, zaspala by aj na asfaltovej dráhe na letisku.

„Naozaj?“

„Hej. No pre prípad, že sa mýlim, vypni vysielacku. Aspoň frekvenciu hlupákov.“

Usmial sa do tmy, znovu si ju k sebe pritisol a zatvoril oči. Zaspala v priebehu pár minút. Dych sa jej spomalil a prehĺbil. Jej nádychy cítil na hrudi. Počul, ako sa mrznúci dážď zmenil na sneh. Dážď prestal buchotať a aj on postupne zadriemal.

Keď sa zapla vysielacka, Allison sa zobudila a zastonala.

„Nie,“ zahundrala. „Nie dnes.“

Ethan vstal z postele a nešikovne vybral vysielaciu z podstavca. Vyšiel zo spálne a prešiel po chladnej podlahe až k prednému oknu. V chatke bolo tma ako v rohu. Len čo zašlo slnko, vypadla elektrina. Nenamáhal sa zapnúť generátor – keďže šli spať, nemuseli aspoň míňať palivo.

„Serbin? Počuješ ma?“ Hlas patrila šerifovi Yellowstonského parku Claudovi Kitnovi.

„Áno,“ odvetil Ethan a pozrel von na biely svet za tmavou chatkou. „Kto sa stratil a kde, Claude?“

„Nikto sa nestratil.“

„Tak ma nechaj spať.“

„Máme tu šmyk. Niektorí sa pokúšali prejsť cez priechod, práve keď sme ho chceli zatvoriť.“

Myslel tým priesmyk Beartooth na hlavnom ťahu 212 medzi mestami Red Lodge a Cooke City. Cesta Beartooth Highway, čiže cesta číslo 212, bola jedna z najkrajších a najnebezpečnejších v krajine. Tvorili ju prudké serpentíny, ktoré sa vlnili medzi Montanou a Wyomingom a vrcholili vo výške až tritisíc metrov nad morom. V zime na celé mesiace cestu uzatvárali a neotvorili ju skôr ako na začiatku mája. Jazda po nej si vyžadovala ostražitosť aj v tom najkrajšom počasí, no v tejto snežnej búrke a tme? Veľa šťastia.

„Dobre,“ odvetil Ethan do vysielacky. „Prečo ma potrebujete?“ So svojím tímom zasahoval, keď sa niekto stratil. No situácie, keď došlo k šmyku alebo k nejakému škaredému pádu auta, ako ich nazýval Claude, si vyžadovali skôr pomoc záchranárov – alebo obhliadačov mŕtvol – a nie pátraciu a záchrannú službu.

„Vodička, ktorá si povedala, že je fajn nápad tadiaľto prejsť, tvrdí, že mierila k vám. Priviezla ju horská služba. Sedí mi tu na pluhu. Chceš sa ňou rozprávať?“

„Išla za mnou?“ zamračil sa Ethan. „Kto je to?“

„Volá sa Jamie Bennetová,“ odvetil Claude. „A na ženu, čo práve takmer spadla s požičaným autom z hory, nevyzerá, že je jej to ktovieako ľúto.“

„Jamie Bennetová?“

„Správne. Poznáš ju?“

„Hej,“ odpovedal zmätene Ethan. „Áno, poznám ju.“

Jamie Bennettová bola profesionálna osobná strážkyňa. Od-
kedy Ethan odišiel zo vzdušných síl, pôsobil ako súkromný in-
štruktor a učil civilistov a vládne skupiny, ako prežiť v divočine.
Jamie patrila do skupinky, ktorú učil pred rokom. Oblúbil si ju,
bola šikovná, zdatná a trochu namyslená, ale nechápal, prečo
by za ním šla cez priesmyk Beartooth v snehovej búrke.

„Čo má za lubom?“ opýtal sa Claude Kitna.

Ethan nepoznal odpoveď.

„O chvíľu som tam,“ povedal. „A zistím to.“

„Rozumiem. Dávaj si pozor. Vonku je nebezpečne.“

„Dám. Vidíme sa, Claude.“

Vrátil sa do spálne. Allison sa oprela o lakeť a premerala si
ho v tme, keď sa začal obliekať.

„Kam ideš?“

„Do priesmyku.“

„Nieкто sa pokúsil odísť od vraku auta?“

K takej situácii už raz došlo. Ľudia panikárili, keď mali zo-
stať na jednom mieste, takže sa namiesto toho rozhodli zísť
dolu po hlavnom ťahu a v snehovej fujavici zišli z cesty. Stratiť
hlavnú cestu sa môže zdať nemožné, no v noci počas snehovej
búrky v Skalnatých vrchoch je to jednoduché.

„Nie. Jamie Bennettová sa pokúsila prejsť priechodom.“

„Tá federálna policajtká? Z minulej jari?“

„Áno.“

„Čo robí v Montane?“

„Povedali mi, že mierila ku mne.“

„Uprostred noci?“

„To mi povedali,“ odvetil.

„Niečo nie je v poriadku,“ poznamenala Allison.

„Neboj sa, som si istý, že je.“

No keď vyšiel z chatky a vykročil v zavýjajúcom bielom vích-
re k snežnému skútru, uvedomil si, že nie je.

Nočnú krajinu nezahalovala úplná tma len vďaka čaru napadaného snehu. Ten pohlcoval svetlo z hviezd a mesiaca a odrážal ho v podobe modrej aury. Claude Kitna neklamal – vietor neúnavne zavýjal, dul zo severu a severovýchodu v prudkých nárazoch a prinášal so sebou hustý mokrý sneh. Ethan šiel na skútri sám a jazdil pomaly, hoci cestu 212 poznal rovnako dobre ako ostatní, čo tu hore bývali, a strávil na nej viac hodín v zlom počasí ako väčšina z nich. Práve preto šiel nízkou rýchlosťou aj napriek tomu, že veľký skúter by zvládol vyššie. V mnohých záchranných akciách, čo sa napokon zmenili na hľadanie mŕtvoly, na ktorých sa zúčastnil, sa objavili snežné skútre, terénne vozidlá a namyslení vodiči, čo si mysleli, že ich vozidlo je navrhnuté tak, aby si poradilo s prírodnými živlami. Pri výcviku po celom svete sa naučil jednu vec – a túto múdrosť si vtlačil do hlavy tu doma v Montane: spoliehať sa, že nejaký stroj zvládne prírodné živly, je návod na katastrofu. Živlom by sme sa mali s rešpektom prispôbovať, nie snažiť sa ich skrotiť.

Trvalo mu hodinu, kým prešiel úsek, ktorý mu väčšinou zabral len dvadsať minút. V priesmyku Beartooth ho privítali oranžové svetlice. Okolité štíty sa vďaka nim zmenili na siluety na nočnej oblohe. Na ceste parkoval snežný pluh a policajné auto. Čierny Chevrolet Tahoe stál nabúraný vo zvodidle. Ethan si skúmavo premeral jeho polohu – nebezpečne sa nakláňal na jednu stranu – a pokrútil hlavou. Chýbal len kúsok. Keby sa jej to stalo na serpentíne, auto by skončilo na dne priepasti, kde by sa roztrieštilo o skaly.

Zaparkoval snežný skúter a sledoval, ako sa v tmavých dolinách pod ním krútia snehové vločky osvetlené oranžovým svetlom svetlíc. Premýšľal, či tam vonku v divočine nie je niekto, o kom nevedia, niekto, kto nemal toľko šťastia ako Jamie Bennetová. Pri vinúcom sa hlavnom ťahu stáli vysoké tenké palice, značky, ktoré pomáhali vodičom pluhov pri manévrovaní, keď sneh premenil cestu na hádanku pre slepých. V smere vetra sa pri značkách nahromadilo už viac ako šesťdesiat centimetrov snehu a v závejoch až deväťdesiat.

Dvere spolujazdca na pluhu sa s buchotom otvorili. Kým Ethan vypol motor, Jamie Bennetová vystúpila z vozidla do snehu. Šmykla sa, a keby sa nechytla kľučky, skončila by na zadku.

„V akej posratej krajine to bývaš, keď v posledný májový deň tu zúri snehová búrka, Serbin?“

Bola takmer rovnako vysoká ako on, svetlé vlasy jej vytrčali z lyžiarskej čapice a modré oči slzili pre ostrý vietor.

„Vieš, že existuje aj predpoveď počasia?“ opýtal sa. „Je to taká novinka, zatiaľ len v štádiu pokusu, ale raz za čas stojí za to vypočúť si ju. Napríklad pred tým, ako sa človek rozhodne prejsť uprostred noci horským priesmykom.“

Usmiala sa, podala mu ruku v rukavici a on jej ju zovrel.

„Počula som predpoveď, ale myslela som si, že tú búrku porazím. Neboj sa, zachovávam si pozitívny prístup,“ ubezpečila ho.

To bola jedna zo siedmich priorít prežitia vo voľnej prírode, o ktoré sa Ethan podelil na kurze, ktorého sa Jamie zúčastnila. Vlastne to bola prvá priorita.

„Som rád, že si si zapamätala, čo som ťa naučil. A čo tu robíš?“

Claude Kitna ich so záujmom sledoval. Stál v primeranej vzdialenosti, ale nie tak ďaleko, aby ich nemohol počuť. Vyššie na ceste sa objavili predné svetlá ďalšieho pluhu, ktorý sa vracal od zatvorenej a zamknutej brány priesmyku. Po hlavnom ťahu Beartooth Highway sa už nedalo prejsť. Horský priechod otvorili prvýkrát túto sezónu len pred štyrmi dňami. Minulý rok bol zatvorený do dvadsiateho júna. V súčasnosti sa dalo do voľnej prírody dostať jednoduchšie ako kedykoľvek predtým, ale to ešte neznamenalo, že sa zmenila – zostávala divočinou.

„Mám pre teba návrh,“ odvetila Jamie. „Teda skôr prosbu. Možno sa ti nebude pozdávať, ale mohol by si ma aspoň vypočuť.“

„Začína sa to dobre,“ prehodil Ethan. „Každá pracovná ponuka, ktorá príde uprostred fujavice, musí stáť za to.“

Vtedy ešte žartoval. Tam vo vetre, v snehu a vo svetle oranžových svetlíc to bol preňho len žart. Keď si o niekoľko týždňov neskôr v slnku a dyme spomenul na túto vetu, po chrbte mu prebehol mráz.

3

Keď sa vrátili do chatky, Allison už rozložila v peci oheň.

„Mám zapnúť generátor?“ opýtala sa. „Aby sme si mohli zasvietiť?“

„Netreba,“ odvetila Jamie.

„Dáte si aspoň kávu, aby ste sa trochu zohriali?“ ponúkla ju Allison.

„Dala by som si skôr bourbon alebo dačo podobné. Ak máte.“

„Takže, ako som vravela – spravím vám kávu,“ prehodila Allison s úsmevom, naliala do hrnčeka s horúcou kávou trochu whisky Marker's Mark a podala ho Jamie. Tá si zatiaľ vyzliekla bundu aj rukavice a oprašovala zo seba sneh, ktorý na podlahe pred pecou vytvoril mláčku vody.

„To je ono. Ďakujem. Vonku je ako na severnom póle. Naozaj tu bývate celý rok?“

Ethan sa usmial. „Áno.“

Allison ponúkla hrnček horúcej kávy aj Ethanovi, ten ho vďačne prijal a zohrieval si na ňom ruky. Napriek kvalitným rukaviciam si vietor vždy našiel cestu ku kĺbom. Allison mu hľadela do očí a hľadala v nich dôvod, prečo im snehová búrka

priviala do chatky túto ženu. Nenápadne pokrútil hlavou. Pochopila, že ani on netuší.

„Krásna chatka,“ pochválila ich domov Jamie a odpila si z kávy s whisky. „Postavili ste si ju sami?“

„Áno. S trochou pomoci.“

„Dali ste jej aj nejaké meno? Ako keď sa nazývajú ranče?“

Usmial sa. „Nie je to ranč. Ale voláme ju Ritz.“

„Na názov známeho hotela sa mi zdá príliš prostá.“

„To bol náš úmysel,“ poznamenala Allison. „Má to byť vtip.“

Jamie na ňu pozrela a prikývla. „Mimochodom, ospravedlňujem sa. Nechcela som vám sem vtrhnúť takto v noci a uprostred búrky. Prepadať Ritz.“

„Asi je za tým dačo dôležité,“ podotkla Allison. Na sebe mala voľné tepláky a užšie tričko s dlhými rukávami. Nohy mala bosé a Jamie Bennetová ju prevyšovala aspoň o pätnásť centimetrov. Tá búrka Allison neznepokojila – narodila sa v Montane ako dieťa tretej generácie, dcéra rančera –, ale Ethan vycítil, že Jamin príchod áno. A nie preto, lebo prišla uprostred noci. Allison bola zvyknutá na podobné veci.

„Áno, je.“ Jamie sa obrátila naspäť k Ethanovi. „Ešte organizuješ tie letné kurzy?“

„Cez leto pracujem s deťmi,“ prikývol. „S ostatnými až od septembra. V lete sa venujem len deťom.“

„Veď na to sa pýtam.“

Zdvihol obočie. Ethan spolupracoval so sociálnymi kurátormi z celej krajiny, prijímal deti, ktoré mali skončiť v nápravných zariadeniach, a namiesto toho ich bral do hôr. Áno, organizoval kurzy prežitia, ale nielen to. Nebol to jeho nápad, podobné programy vznikali po celej krajine.

„Mám pre teba jedno dieťa,“ pokračovala. „Dúfam, že sa ho ujmeš.“

V peci zapukotalo poleno a oheň za sklenenými dvierkami vzbĺkol.

„Máš pre mňa dieťa,“ zopakoval. „To znamená... že máš svedka.“

Prikývla. „Správne.“

Sadol si k peci a ona urobila to isté. Allison zostala tam, kde bola. Opierala sa o kuchynskú linku a sledovala ich.

„Prečo ho chceš dať mne?“

„Lebo jeho rodičia odmietajú tradičný spôsob ochrany svedkov.“

„Myslel som si, že práve ty sa zaoberáš netradičnými spôsobmi ochrany svedkov.“ Ethan si spomenul, že Jamie kedysi pracovala vo federálnej policajnej službe U. S. Marshals, ale odišla a začala sa venovať ochrane ľudí – slušne platenej práci súkromnej osobnej strážkyne.

Zhlboka sa nadýchla. „Nemôžem ti prezradiť viac. Rozumiáš? Pokúsím sa ti to čo najlepšie vysvetliť, ale nemôžem ti povedať všetky detaily, ktoré by si rád počul.“

„Dobre.“

„Chlapec je... je viac ako rozhodujúco dôležitým svedkom. Má neskutočnú hodnotu. Čelím však situácii, že on a jeho rodičia vôbec nedôverujú našim zákonom. Majú na to dobrý dôvod. Chlapec sa ocitol v nebezpečenstve. Vo veľkom nebezpečenstve. Rodičia s ním chcú zostať, vyhnúť sa programu na ochranu svedkov a všetko mať pod kontrolou. Preto som do hry vstúpila ja. Ale...“

Odmlčala sa. Ethan minútu počkal, no keď nič nedodala, oslovil ju: „Jamie?“

„Nedarí sa mi,“ dodala potichu. „Mohla by som ti klamať a aj som chcela. Chcela som ti povedať, že jeho rodina si ma nemôže dovoliť. To je v podstate pravda. No ja by som toho chlapca chránila aj zadarmo, keby som mohla, Ethan. Naozaj. Ničomu inému by som sa nevenovala...“

Znovu sa odmlčala, zhlboka sa nadýchla, a potom pokračovala: „Sú to profíci.“

„Kto?“

„Tí, čo ho hľadajú.“

Allison sa odvrátila vo chvíli, keď jej chcel Ethan pozrieť do očí.

„Tak prečo si prišla za mnou?“ vyzvedal. „Veď si v tom lepšia ako ja.“

„Ty ho dostaneš preč z hľadáčika. Úplne. V tom spočíva ich slabina. Kým je v blízkosti mobilu, bezpečnostnej kamery, počítača či hlúpej videohry, mám pocit, že sa k nemu dostanú. Ale tu... tu by sa stal len ihlou v kope sena – v nekonečnej prírode.“

„Ako my ostatní,“ poznamenal Ethan.

„Áno. Rozhodnutie je len na tebe. Bola som zúfalá, ale potom som si spomenula na teba. Spočiatku sa mi ten bláznivý nápad zdal neuskutočniteľný. No keď som sa s ním začala zaoberať...“

„Keď ste sa začali zaoberať Ethanom?“ opýtala sa Allison. Obaja sa k nej obrátili.

„Sčasti aj ním,“ pokojne odvetila Jamie Bennetová. „Najprv som sa však zaoberala tým, či sa to všetko dá uskutočniť. Či by sa nám podarilo, aby chlapec na celé leto zmizol. Teraz nie je v situácii, ktorej sa jeho rodičia tak obávajú, neskrýva sa v nejakom útočisku v cudzom meste, vystrašený na smrť. Veľmi dobre viem, aký ten chlapec je. Čo má rad, čo ho zaujíma, pri čom by sa uvoľnil. No teraz to nedokáže. Má však rád dobrodružstvá. Príbehy o prežívaní v divočine. Preto som si spomenula na teba, Ethan. Jeho rodičom som predostrela svoj návrh, porozprávala som im o tebe a zrejme som ich presvedčila. A teraz som tu, aby som presvedčila aj teba.“

„Nemali ste to urobiť opačne?“ podotkla Allison. „Najprv objasniť svoj plán nám a až potom o ňom presviedčať chlapca a jeho rodičov?“

Jamie si ju chvíľu premeriavala a potom nebadane prikývla. „Chápem, prečo sa tak cítite. V skutočnosti sa však snažím obmedziť počet ľudí, ktorí vedia, že ten chlapec existuje. Keby som najprv informovala vás a rodičia by s tým nesúhlasili, tak by v Montane zostali ľudia, ktorí by o ňom zbytočne vedeli. S takým prístupom by som riskovala.“

„Máš pravdu,“ prikývol Ethan. „Ale aj Allison má pravdu.“

Nejde len o to, aby si mňa či nás oboch presvedčila. Budú tu aj iné deti. Deti, ktoré by sa preňho mohli dostať do nebezpečenstva. A ja za ne ponesiem zodpovednosť.“

„Uisťujem ťa, že by som o tejto možnosti neuvažovala, keby som mala pocit, že tým ohrozím ostatné deti. Po prvé, ešte pred tým, ako sem ten chlapec príde, urobíme dojem, že zmizol z povrchu zemskeho. Viem, ako to zariadiť. Prihlásim ho na tvoj kurz pod falošným menom. Ani ty nebudeš vedieť, ako sa volal predtým. A ani sa nepokúsiš zistiť to.“

Ethan prikývol.

„A po druhé,“ pokračovala, „vieme, koho si máme všímať. Vieme, koho ten chlapec ohrozuje. Ak sa... ak sa pohnú zo svojej základne, dozviem sa to. Nedostanú sa do Montany bez toho, aby som o tom nevedela. Len čo sa pohnú, zabezpečím celej skupine úplnú ochranu. Všetkým.“

Ethan mlčal. Jamie sa k nemu sklonila.

„Ak chceš počuť môj názor, myslím si, že chlapec potrebuje, aby si ho naučil, ako prežiť. Nejde len o to, že sa tu ukryje, Ethan. To, čím prešiel, na ňom zanechalo stopy, hoci sa snaží vydržať. Bojí sa. Ty mu však dodáš silu. Viem to, lebo som tým s tebou prešla aj ja.“

Ethan prešiel pohľadom z Jamie na Allison, ale z jej očí sa nedalo vyčítať, čo si myslí. Rozhodnutie nechávala na ňom. Pozrel späť na Jamie.

„Počúvaj, Ethan,“ pokračovala, „neprišla som sem z rozmaru, ale nebudem na teba ani tlačiť. Hovorím ti, ako sa veci majú, a žiadam ťa o pomoc.“

Ethan sa od nej odvrátil a pozrel von oknom. Vonku sa ešte vždy chumelilo a na obzore nebolo ani stopy po úsvite. V odraze skla videl, ako Allison a Jamie čakajú, čo povie. Jamie sa mu zdala viac frustrovaná ako Allison, lebo tá vedela, že Ethan sa nevie rozhodovať rýchlo a myslí si, že práve unáhlené rozhodnutia môžu dostať človeka do vážnych problémov. Sedel, popíjal kávu a sledoval ich v odraze. Okno ožarovalo svetlo z lampáša a za ním vírili snehové vločky. Aké

krásne záhadné je sklo – pod správnym uhlom vidieť, čo je za ním aj pred ním.

„Myslíš, že ak bude všetko pokračovať tak ako doteraz, zabijú ho?“ prehodil.

„Áno.“

„A čo urobíš, ak nebudem súhlasiť?“

„Dúfam, že budeš...“

„Viem, v čo dúfaš. Pýtam sa ťa, čo urobíš, ak poviem nie.“

„Pokúsím sa nájsť podobný program, aký vedieš ty. Niekoľko, kto ho dostane preč z hľadáča, niekoho, kto ho dokáže ochrániť. No nepodarí sa mi nájsť nikoho, komu verím tak ako tebe, nikoho, za koho sa môžem osobne zaručiť. A to je pre mňa dôležité.“

Ethan sa odvrátil od okna a pozrel jej priamo do očí.

„Naozaj ho nebudú prenasledovať až sem? Naozaj to dokážeš zaručiť?“

„Na sto percent.“

„Nič sa nedá zaručiť na sto percent.“ Vstal a ukázal rukou k tmavej miestnosti za nimi. „Máme tu hosťovskú spálňu. Vezmi si zo stola baterku a cíť sa tu ako doma. Porozprávame sa ráno.“

Jamie Bennettová si ho neveriacky premerala. „Neodpovieš mi?“

„Idem sa vyspať,“ odvetil, „a potom ti odpoviem.“

Keď Ethan s Allison osameli v tmavej spálni a ich šepot prehlušovalo len kvílenie vetra, zvážili, s akými najlepšími a najhoršími scenármi by mali rátať. Zdalo sa, že v kategórii „najhorších scenárov“ bolo oveľa viac možností.

„Povedz mi, čo si myslíš, Allison. Aký máš na to názor?“

Chvíľu mlčala. Ležali v posteli tvármi k sebe a on ju jednou rukou objímal okolo pása. Cítil, ako mu pri nádychoch a výdychoch pod rukou stúpajú a klesajú jej pevné svaly. Tmavé vlasy sa jej rozprestierali po vankúši a štekli ho na líci.

„Nemôžeš ju odmietnuť,“ vyhlásila napokon.

„Myslíš, že by sme mali súhlasiť?“

„To som nepovedala.“

„Tak mi to vysvetli.“

Zhlboka sa nadýchla. „Nemôžeš odmietnuť. Sledoval by si každé noviny, či sa v nich náhodou neobjaví titulok o chlapcovi, ktorý zmizol alebo zomrel. Volal by si Jamie a dožadoval sa nových informácií, ktoré by ti nemohla poskytnúť. Celé leto by si sa zaoberal myšlienkami, či si ho nevystavil nebezpečenstvu tým, že si ho pred ním neochránil. Všetak?“

Neodpovedal.

„Veríš tomu,“ dodala. „A tak je to správne.“

„Či verím jej príbehu? Pravdaže.“

„Nie,“ pokrútila hlavou, „veríš, že mu môžeš pomôcť. Že keď sa vráti späť do normálneho sveta, aby im čelil, bude pripravenejší ako predtým. Pred tým, ako ťa stretne.“

„Myslím, že moje rady fungujú,“ prehodil Ethan. „Niekdedy fungujú.“

„Viem, že áno,“ zašepkala.

Allison rozumela jeho kurzu už od začiatku. Alebo aspoň chápala, ako mu na ňom záleží. Ethan veril, že jeho rady fungujú. A to bol dôležitý začiatok. Mnohí ľudia, s ktorými sa o programe rozprával, pochopili jeho teóriu, ale nie dušu. Možno si za to mohol sám. Možno to nedokázal poriadne vysvetliť, možno sa to nedalo vysvetliť, len pocítiť. Možno musíte mať šesťnásť, tvrdohlavého, s ničím nespokojného otca, za sebou dlhý trest v polepšovni a tušiť, že vás čakajú ešte dlhšie tresty na oveľa horších miestach, a potom prísť do krásnych, ale hrôzostrašných hôr, bezradný a nemotorný, nájsť tam vonku niečo a uchovať si to v sebe na časy, keď vás pošlú naspäť. Na časy, keď zmiznú hory a namiesto mrazivého vzduchu budete dýchať výfukové plyny, a stres, ktorému budete čeliť, sa nebude dať vyriešiť dĺžkou lana pri zoskoku s padákom a schopnosťou uviazať so zatvorenými očami ten správny uzol. Ak vtedy nájdete to, čo ste si so sebou odniesli, a budete to držať ako sviečku sebavedomia v tme, dokážete aj nemožné. To Ethan vedel. Sám tým prešiel.

Takže si sa naučil rozložiť oheň, poznamenal Ethanov otec, keď mu rozprával o svojej skúsenosti, no nedokázal mu vysvetliť, ako sa pri tom cítil. Áno, naučil sa rozložiť oheň. No čo mu to dalo, akú sebadôveru nadobudol spolu s touto zručnosťou a aký rešpekt prechovával k horám... Tieto pocity nedokázal opísať. A ich dôsledky mohol len ukázať – od šestnástich nemal žiadne problémy so zákonom, vybudoval si vynikajúcu kariéru vo vzdušných silách a získal niekoľko stužíek, medailí a vyznamenaní. To všetko sa skrývalo v plameňoch prvého ohňa, ktorý založil, ale ako to mal niekomu vysvetliť?

„Takže smelo do toho,“ dodala Allison. „Zajtra ráno jej povieš, že súhlasíš.“

Namiesto prikývnutia sa jej opýtal: „Čo sa ti na nej nepozdáva?“

„Nikdy som nepovedala, že sa mi nepozdáva.“

„Pýtam sa ťa znovu. Dúfam, že tentoraz mi odpovieš.“

Allison vzdychla a oprela si mu hlavu o hrud'. „Zišla z cesty uprostred snehovej búrky.“

„Prekáža ti, že je zlá vodička?“

„Nie, prekáža mi, že sa ponáhľa a robí chyby.“

Ethan sa odmlčal. Jej postreh ho zaujal. Na prvý pohľad sa zdal neférový, kritický a tvrdý, no ona len využila poznatky, ktoré on toľké roky učil. Na správnych rozhodnutiach sa dá postaviť celý vzorec. A rovnako aj na nesprávnych.

„Len na to nezabúdaj, keď jej sľúbiš, že to urobiš,“ podotkla.

„Takže to urobím?“

„Hneď bolo jasné, že áno, Ethan. Potrebuješ to v sebe iba spracovať. Musíš presvedčiť sám seba, že je to správna voľba.“

„A ty vravíš, že nie je?“

„Nie. Vravím, že naozaj netuším, čo z toho bude. No viem, že budeš súhlasiť.“

Napokon konečne zaspali a Ethan ráno oznámil Jamie Ben-nettovej, že tu prácu vezme. Potom spolu vybavili odťahovú službu, ktorá sa postarala o poškodené požičané auto. *Bola to len chybička, vravel si v duchu, a tá nič neznamená.*

No po Allisoninom varovaní nedokázal zabudnúť, že prvé, čo mu Jamie po svojom nečakanom príchode uprostred noci povedala, bolo, že hoci počula predpoveď počasia, rozhodla sa ignorovať ju, lebo bola presvedčená, že tú búrku zvládne.

Vysoko v priesmyku Beartooth zatiaľ rinčali reťaze a rachotili navijaky, keď odťahová služba vyťahovala túto chybičku zo snehových závejov.

4

Ian nebol v službe, keď za ním prišli, ale ešte vždy mal na sebe uniformu a pri sebe zbraň, a to väčšinou ľudí ohúrilo. Odznak na hrudi a pištoľ za opaskom? Odkedy ukončil akadémiu, v takých situáciách sa cítil neskutočne mocne. Ešte vždy si pamätal, ako si prvý raz obliekol uniformu. Pripadal si ako sám gladiátor.

Len do mňa, sráči, pomyslel si vtedy a aj po rokoch mu tá pýcha zostala. Uvedomoval si však, že nie je nedotknuteľný – neskôr sa zúčastnil na mnohých policajných pohreboch, podal si ruky s mnohými nesprávnymi ľuďmi a zaplatil takým, ktorým nemal –, ale aj s plynúcimi dňami a hodinami sa v uniforme cítil rovnako mocne. A ľudia si ho všímali. Niektorí ho rešpektovali, iní sa ho obávali, ďalší ho otvorene nenávideli, ale vždy si ho všímali.

Na bratoch Blackwellovcoch ho najväčšmi znepokojovalo, že si ho nevšímali. Odznak pre nich neznamenal nič, zbraň ešte menej. Premerali si vás nevýraznými modrými očami, preskúmali, čo máte pri sebe, a nedali na sebe nič znať. Pozerali na vás ľahostajne. Takmer znudene.

Keď zaparkoval, všimol si ich pikap. Čierny Ford F-150 s tó-

novanými sklami, až nelegálne tmavými. Dokonca aj mriežku na chladiči mali čiernu.

Čakal, že budú vnútri. Vystúpil z policajného auta, zhlboka sa nadýchol a napravil si opasok. Tušil, že ho sledujú, a chcel im pripomenúť, že má zbraň, hoci sa zdalo, že je im to jedno. Vyšiel na verandu a nadvihol vrchnák chladničky na pivo. Ead sa už roztopil, ale v relatívne studenej vode plávalo zopár plechoviek. Vytiahol si pivo značky Miller Lite a vypil ho na verande. Oprel sa o zábradlie, hľadel na auto s tmavými sklami a čakal, kedy sa zjavia.

Nezjavili sa.

„Do pekla s nimi,“ zanaďával, keď dopil pivo. Tak nech si tam sedia, keď chcú. Nezíde k nim a nezaklope im na dvere, lebo tým by im dal najavo, že bude tancovať, ako pískajú. Tak to nefunguje. Oni musia prísť za ním, či už sa im to páči, alebo nie.

Pokrčil plechovku a zahodil ju do recyklačného koša na verande, ktorý bol taký plný, že sa z neho odrazila a spadla na podlahu. Nevšimál si ju, podišiel k dverám a odomkol ich. Nepáčil sa mu znepokojujúci pocit, ktorý naňho doľahol, keď sa obrátil chrbtom k čiernemu pikapu. Otvoril dvere, vošiel dnu a zbadal ich v obývačke.

„Čo si, dočerta, o sebe myslíte? Vlámali ste sa mi do domu?“

Neodpovedali. Vtedy mu po chrbte prebehol mráz. Striasol ho, zabuchol za sebou dvere a snažil sa udržať hnev na uzde. Pracujú preňho. Musel si to pripomenúť, aby sa uistil, že aj oni si to pamätajú.

„Chlapci,“ oslovil ich a pokrútil hlavou, „raz sa dostanete do poriadnej sračky, chápete?“

Jack Blackwell sedel na Ianovom sklápacom kresle. Sklopil ho tak, aby si mohol vystrieť nohy. Bol starší ako jeho brat, trochu vyšší a chudší. Ani jeden z nich neoplýval viditeľnými svalmi, ale Ian videl, aká sila sa skrýva v ich šlachovitých telách, ako sa ich veľké ruky vedia premeniť na zveráky a dlhé prsty na oceľové pásy. Jack mal vlasy ako frajerský plážový surfista,

viseli mu až po golier a boli také svetlé, akoby si ich vybielil peroxidom. Nosieval vyblednuté pokrčené oblečenie, väčšinou čierne. Mladší brat mal iný štýl, akoby sa chcel odlíšiť od Jacka, hoci mu vždy stál po boku. Patrick vyzeral ako vojak námornej pechoty, vlasy mal vyholené, nie ostrihané, a nosieval vyžehlené košele a vyleštené topánky. Stál so založenými rukami medzi obývačkou a kuchyňou. Zdalo sa, že nikdy nesedí.

„Väčšiu hlúposť ste nemohli urobiť, uvedomujete si to?“ pokračoval Ian. „Riskovali ste. Keby vás, hlupákov, videl niekto zo susedov, ako vchádzate dnu, a zavolať by na políciu, dostali by sme sa do obrovských problémov. Z vašej strany to bola poriadna kravina, inak to nazvať neviem.“

„Rád poučuje,“ poznamenal Jack.

„Všimol som si,“ odvetil Patrick. „Väčšinou o inteligencii. Tá mu chýba. Nemám pravdu?“

„Áno, máš.“

Takto sa správali bežne. Rozprávali sa, akoby boli v izbe sami. Desiví blázni. Ianovi sa to vôbec nepozdávalo.

„Počúvajte,“ prerušil ich, „mal som dlhý deň, chlapci. Nemám čas na vaše divadlo. Povedzte mi, čo tu, doriti, robíte, a potom vypadnite.“

„Nie je veľmi milý,“ skonštatoval Jack.

„Veru,“ súhlasil Patrick. „Stál na verande, pochutnával si na chladnom pive a ani nás neponúkol.“

„Možno si ešte dá, takže existuje možnosť, že nám jedno ponúkne. No zatiaľ tak neurobil.“ Jack pokrútil hlavou a pozrel na brata. „Myslíš, že sa nevie správať v dôsledku vlastnej minulosti?“

„Máš pocit, že za to môžu jeho rodičia? Že to od nich odporoval?“ Patrick našpúlil pery, akoby uvažoval. „To nedokážeme s istotou povedať. No je to možné. Je to možné.“

„Hej, idioti!“ okríkol ich Ian a ruka mu sklzla k zbrani. „Myslím to vážne. Ak mi máte čo povedať, teraz nastal ten správny čas. Ak nie, tak vypadnite.“

Jack nespúšťal oči z Patricka, ale mladší brat sledoval Iana.

„Keby som ho nepoznal, myslel by som si, že sa nám vyhráza. Dokonca stíska zbraň. Vidíš to?“ opýtal sa Patrick.

Jack sa obrátil a nevýraznými modrými očami spočinul na Ianovi. „Nevšimol som si. Máš pravdu. Dokonca aj jeho postoj naznačuje hrozbu.“

Ian si povedal, že už ich má po krk, a zbraň v ruke mu dodala sebadôveru. Načiahol sa k dverám, stisol kľučku a otvoril ich. „Vypadnite.“

Jack Blackwell zhlboka vzdychol, sklopil podnožku na kresle a naklonil sa v ňom dopredu, hlavou dolu. Ruky si oprel o kolená.

„Ten chlapec je ešte vždy preč. Mal si zistiť, kde sa nachádza.“

Ian zatvoril dvere. „Pracujem na tom.“

Jack pomaly prikývol, že chápe, ale zároveň je sklamaný. Ako otec po vypočutí synových výhovoriek či kňaz po priznaní opakovaného hriechu.

„Tvoje zdroje z federálnej polície nie sú také spoľahlivé, ako si sľuboval, Ian.“

„Vychvaloval si sa nimi, ale zatiaľ nevidím žiadny výsledok,“ súhlasil Patrick.

„To decko nie je v programe na ochranu svedkov,“ ohradil sa Ian. „Verte mi.“

„Ale nie ja ani doma. Ver nám.“

„Chápem. No vravím vám, do toho programu sa neprihlásil. Moje zdroje si zaslúžia pochvalu, sú spoľahlivé, ako som sľúbil.“

„V tomto okamihu je ťažké tomu veriť, aspoň na základe dôkazov.“

„Doprajte mi čas.“

„Čas. Samozrejme. Vieš, do akých problémov nás dostáva táto situácia?“ opýtal sa Jack.

Ian cítil, ako mu v sluchách od zúrivosti nepríjemne pulzuje – takéto pulzovanie väčšinou viedlo k preliatiu krvi. Nepatril medzi ľudí, ktorí si dokážu ľahko poradiť so zúrivosťou. Uvedomoval si, že týmto spojenectvom sa možno dopustil obrovskej chyby, ale okrem zvláštnych vrtochov a bizarného správania sa

bratom Blackwellovcom nedalo nič vyčítať. Odvádzali profesionálnu prácu, nerobili chyby a neupozorňovali na seba. Boli chladní a krutí, ale on takým mužom rozumel a koniec koncov záležalo len na tom, či odvedli dobrú prácu. A to vždy urobili. No pomaly mu s nimi dochádzala trepezlivosť.

„To decko je aj môj problém. Všetko vedie ku mne, to si pamätajte. A takisto nezabúdajte na to, kto vás platí.“

„Už zasa tie prednášky,“ poštažoval sa Patrick a pokrútil hlavou. „Počúvaš ho?“

„Hej,“ prikývol Jack. „Pochybuje, že tomu rozumieme. Skúsime to znovu.“

„Držte huby!“ skríkol na nich Ian. „Prestaňte s tými sračkami, s vašimi rozhovormi, akoby som tu ani nebol. Zopakujem vám to ešte raz, dobre? To decko nie je v programe na ochranu svedkov. Ak sa doň prihlási, dozviem sa o tom. Teraz v ňom nie je. Vašou prácou je zistiť, kde je. A rýchlo.“

„Kolujú nejaké reči,“ ozval sa Jack. „Spomínaš si na ne, Patrick?“

„Reči o vyjednávaní so žalobcami. Myslíš tie?“

„No keďže nemám na mysli reči o tíme Chicago Cubs a ich možnostiach pred ukončením obchodovania s hráčmi, tak som musel myslieť tie.“

Ian ich počúval a rozmýšľal, prečo neodfrčal, len čo uvidel ich pikap. Vždy mal nad týmito dvoma moc, teda aspoň v teoretickej rovine, ale nikdy ju necítil. Teraz pochopil, akej chyby sa dopustil, keď súhlasil so spoluprácou s nimi. Múdry človek by si nikdy nenajal cudzie útočné psy; vychoval by si ich sám. Prečo? Lebo inak by im nikdy nemohol úplne dôverovať.

„Počúvajte. Netuším, o čom, dopekla, trepete, o akých sračkách. Nikto netuží ukončiť túto vec viac ako ja. Rodičia určite vedia, kde sa chlapec nachádza, na to sa môžeme spoľahnúť.“

„Myslíš, že by s nami jeho matka prehodila pár slov, Patrick?“ opýtal sa Jack.

„Každý s nami prehodí pár slov, ak ho k tomu náležite povzbudíme. To sme sa za tie roky naučili.“

„Presne tak. No prezradia nám rodičia počas nášho rozhovoru informácie, ktoré potrebujeme?“

„To je už ťažšia otázka. Napokon, zostal im len syn. Za takých okolností nemusí byť účinný ani ten najpresvedčivejší prístup. Závisí od hĺbky ich náklonnosti.“

„Presne tak. A rodičia sú teraz pod dohľadom. Chránia ich bezpečnostné zložky a žalobca, ktorý je odhodlaný použiť toho chlapca ako kľúčového svedka. Určite ich oklamal, že chlapca ochránia a bude stačiť, ak sa objaví na súde. Možno si spomínam, že práve Ian nám prikázal, aby sme odišli z miesta činu bez chlapca, že nemáme strácať čas s deckom, ktoré, citujem, „možno ani nič nevidelo“. Vďaka tomu mali rodičia dosť času, aby vyhľadali pomoc. Povedal by som, a oprav ma, ak je to nutné, že by sme nemali začať u rodičov.“

„Súhlasím,“ prikývol mladší brat. Ani na chvíľu nespustil oči z Iana. Bože, aké ich mal bledé. Ian neznášal ich oči, hlúpe slovné hry a celkové vystupovanie. Aj keď ich chcel napáliť, nedarilo sa mu to. Ešte nikdy sa mu nepodarilo znervózniť a narušiť ich nudný monotónny prejav.

„Tak si nájdite inú možnosť,“ vyprskol. „Je to vaša práca. Pustite sa do nej. Vypadnite z môjho domu a urobte to.“

„Za koľko?“ chcel vedieť Jack.

Ian si ho neveriacky premeral. „Za koľko?“

„Áno. Koľko nám dáš, Ian?“

„Čakáte, že vám zaplatím za vraždu svedka, ktorého ste nechali nažive? Že vám zaplatím, aby ste si upratali svoj vlastný bordel?“

„Ten bordel,“ Jack ešte vždy upieral pohľad do zeme, „sa objavil, keď sme pracovali pre teba. Ten bordel je súčasťou predchádzajúceho bordelu, za upratanie ktorého si nám zaplatil. Upratali sme ho za teba.“

„Myslel som, že to zvládnete lepšie.“

Jack pozrel doprava na svojho brata, ktorý stál pár metrov od neho. Ten o pár krokov odstúpil.

„Sklamali sme ho, Patrick.“

„Vyzera to tak.“

Jack sa obrátil k Ianovi. Teraz naňho upierali tie ľadové pohľady obaja. Ian si zrazu želal, aby nebol zatvoril dvere.

„Nový bordel je súčasťou toho starého, detektív O’Neil,“ zopakoval Jack. „Ak je jeden z nich tvoj, automaticky ti patrí aj ten druhý. Rozumieš? Vezmi si to takto...“ Ukázal na seba a brata. „Zaplatil si nám len raz. No my sme dvaja Blackwellovci. Ak máš jedného, máš aj druhého. Chápeš? Vidíš tú súvislosť?“

„Nemám pre vás peniaze,“ priznal Ian. V ústach mal sucho a rukou už zvieral celú rukoväť pištole. Ani jedného z bratov to však očividne neznepokojovalo. Vedel, že im to neuniklo, a želal si, aby im to nebolo jedno. Prečo je im to jedno?

„Ak nám nezaplatíš, prečo by sme toho chlapca mali zabiť?“ prehodil Jack.

„Žartuješ?“

Starší z bratov trpezlivo pokrútil hlavou.

„Lebo ťa môže dostať do basy. Vás oboch. Máš jedného, máš aj druhého, tak si to povedal, či nie? Dostane vás oboch. Nás všetkých. A čo ja? Ja mám aspoň šancu. Ale vy? Vás dvoch videl na vlastné oči.“

„Ty teda tvrdíš, že zabíjame buď pre peniaze, alebo aby sme sa ochránili. Buď nám niekto zaplatí, alebo nás niekto ohrozuje. Správne?“

„Áno,“ prikývol Ian.

Jack mu venoval dlhý pohľad, no mlčal. Napokon ticho prerušil Patrick: „A ty, Ian, už nepatríš k tým, čo platia.“

Problém spočíval v tom, že boli dvaja. Človek sa ich snažil oboch sledovať, ale oni nikdy nestáli pri sebe. Vždy si medzi sebou nechávali odstup. Keď jeden z nich hovoril a vy ste ho sledovali, druhého ste videli len kútikom oka. Potom prehovoril ten druhý a vy ste naňho preniesli pohľad, takže prvého ste zrazu videli len úkosom. Ian sa rozprával s Jackom, sústredil sa naňho, pozeral mu do tváre s rukou na zbrani, pripravený vytiahnuť ju a vystreliť. Potom prehovoril Patrick a Ian urobil, čo mu kázal inštinkt – pozrel naňho.

Keď sa Jack prudko pohol, hľadel nesprávnym smerom, a kým sa stihol obrátiť a vytiahnuť svoj glock, starší Blackwell už mal v rukách zbraň a dvakrát vystrelil. Ian sa zviesol na kolena a jeho červená krv sa v obývačke rozliala po podlahe z tvrdého dreva. Takto bez výstrelu nemienil umrieť, no teraz hľadel na Jacka a Patrick stál na druhej strane, takže ho videl len kútikom oka, a keď sa ozvali jeho výstrely, Ian znovu pozeral zlým smerom.

Ak máš jedného, máš aj druhého.

Detektív seržant Ian O'Neil ležal mŕtvy na podlahe v obývačke, keď bratia Blackwellovci odchádzali z jeho domu. Uistili sa, že za sebou zamkli, a nastúpili do pikapu.

„Jeho slová dávali zmysel,“ poznamenal Patrick, keď si sadol za volant. „Tá časť o dôvodoch na zabíjanie. Peniaze, alebo hrozba... Bol to presvedčivý človek.“

„Mal svoje svetlé chvíľky,“ súhlasil Jack. Potom odložil pištoľ do stredovej konzoly a nechal ju otvorenú, kým tak neurobil aj jeho brat.

„Predsa len by som uvítal, keby nám niekto zaplatil za to, že nájdeme toho chalana.“

„Za mladého Jacea nedostaneme žiadnu odmenu, to je pravda. Ale riskovali by sme...“

„Áno,“ súhlasil Patrick a naštartoval osemvalcový motor. „Nemôžeme si dovoliť riskovať. Musíme ho teda nájsť.“

„Zrejme áno.“

5

Nesnaž sa uhádnuť.

Tak znela dnešná Allisonina zásada. Videla všetky spisy a uložila si do pamäti všetkých chlapcov, hoci sa s nimi ešte ani nestretla.

„Nezáleží na tom,“ povedala si nahlas, keď krmila svojho miláčika, koňa menom Tango. Nedávno utŕžil kopanec od iného koňa a utrpel zlomeninu, ktorá sa mu ťahala takmer po celej dĺžke nohy. Kosť našťastie nebola roztrieštená, len zlomená. Inak by ho museli utratiť. No ešte vždy existovala nádej, že sa uzdraví, hoci už nikdy nebude podávať také výkony ako kedysi. Zotavoval sa už tretí mesiac – čo znamenalo, že si už tak dlho neľahol. Tango teda stál v jednom kuse deväťdesiatštyri dni. V tom, aby si mohol ľahnúť, mu zabráňovalo zubadlo pripnuté na dva napnuté popruhy. Keby si ľahol, pravdepodobne by si prednú nohu ešte viac poškodil, lebo pri vstávaní by preniesol celú váhu tela práve na ňu.

Takže musel iba stáť. No nedal najavo žiadne známky bolesti, nervozity či únavy. Allison strávila pri koňoch celý život, takže vedela, že si nemusia ľahnúť ako ľudia a mnohé iné zvieratá, ak sa chcú vyspať či oddýchnuť si, no napriek tomu sa

čudovala, keď ho takto videla každý deň – rovnako trpezlivého, vytrvalého a s toľkou dôverou.

Pri česaní sa s ním rozprávala. Tango niekoľkokrát hlasno odrkol, ako mal vo zvyku.

„Ešte dva týždne, chlapče,“ upokojovala ho. Ešte dva týždne so zubadlom, a noha by mala byť úplne zahojená. Už sa s ním aj prechádzala a nezdalo sa, že by ho niečo bolelo, ale ešte na ňom nikto nejazdil. Nevedela sa dočkať, kedy už naňho vysadne. Aspoň niečo, na čo sa mohla v to nepokojné leto tešiť.

Kedysi vystupovala s koňmi. Jazdila v zábavných parkoch, na pretekoch a bizarných súťažiach krásy v Montane. Jej matka ten svet milovala. Allison až tak nie. Mama však vždy myslela v prvom rade na Allisonine šaty, vlasy, postoj – na tom jej záležalo najviac, nie na zvierati. Allison si po čase nebola istá, či ide na súťaži o predvádzanie jazdca alebo koňa.

Keď prišla dodávka, ešte vždy sa prihovárala koňovi. Boli tu. Šiesti chlapci, akých stretávala každý rok, a siedmy, ktorý utekal pred vrahmi. Vystúpili pred nocľahárňou, jednoduchou chatkou bez elektriny a tečúcej vody. Už pri privítaní si ich zvedavo premeriavala. Nemohla si pomôcť. Nesnaž sa uhádnuť, znelo jej v hlave ako absurdný príkaz.

Stál pred ňou vysoký namosúrený šestnásťročný Drew z Vermontu, ktorý sa tváril, akoby chcel byť niekde inde. Pätnásťročný Raymond z Houstonu tmavými očami skúmal okolie, akoby hľadal možné hrozby. Štrnásťročný Connor z Ohia pri zoznamovaní pozeral Allison namiesto do očí na prsia, a očervenel, keď si uvedomil, že ho pri tom prichytila. Štrnásťročný Ty z Indiany bol menší, ale telo mal samý sval a napínal ich tak, aby boli čo najviac vidieť. Pätnásťročný Jeff z Kansasu stál za ostatnými a pri predstavovaní nepozrel nikomu do očí. Pätnásťročný Marco z Las Cruces ihneď prevzal úlohu šaša, keď niekoľkokrát zavtipkoval o „uzatvorenom areáli“, za čo si vyslúžil nervózny úsmev od pätnásťročného Bryce a Chicaga.

Pokúsila sa sústrediť na ich slabé stránky. Bryce pôsobil rozpačito, akoby sa zo všetkých síl snažil nájsť si kamaráta. Mohol

to byť on. Jeff a Drew vyzerali, že by najradšej nastúpili do prvého vozidla, čo by ich odtiaľto odviezlo. Na Drewovi bolo na prvý pohľad vidieť, že má problémy so správaním, no Jeff pôsobil len vystrašene.

Možno je to Jeff, pomyslela si, a vtedy si uvedomila, že ju sleduje Ethan. Usmiala sa naňho, odvrátila sa a v duchu sa pokarhala.

Nezáleží na tom.

No predsa len mala pocit, že záleží. Hnevalo ju, že to nemôžu vedieť, hoci si uvedomovala prečo.

„Spomínate si na tie kravy, čo sme videli po ceste?“ opýtal sa Ethan. „Tie obávané horské kravy? Patria tuto mojej manželke.“

„Ako to, že ich necháte potulovať sa po ceste?“ opýtal sa Raymond. „Museli sme na ne trúbiť, aby sa pohli.“

„Za verejný pozemok sa platí nízky nájom,“ odvetila s úsmevom Allison. „Čo ti mám povedať? Rada ušetrím zopár dolárov.“

„Dopekla, ako...“

„Pozor na jazyk,“ napomenul ho Ethan.

„Prepáčte. Ako ich zaženiete naspäť?“

„Robia to kovboji,“ odpovedala Allison.

„Doriti, naozaj? Skutoční kov...“

„Pozor na jazyk,“ zopakoval Ethan. „Raymond, budeš s tým mať problém?“

Chlapec pokrčil plecami. Na tvári mu pohrával slabý úsmev. Allison si ho premerala a v duchu si povedala: *Nie, on je príliš sebavedomý, nebojí sa. Ten chalan sa bude určite báť.* Všetci okrem Hispánca Marca boli belosi. *Možno ide o veľký drogový prípad, o vraždu na hraniciach alebo o prepašovaný prsteň, o ktorom čítala,* prebleslo jej hlavou. A hneď nato: *Ty rasistka, naozaj si to myslíš? Na čo sa v dôsledku tejto situácie meníš?*

„Kovboji,“ dopovedal Raymond, pokrútil hlavou a zasmial sa. „Strielate si zo mňa.“

„Teraz sa chodte zložiť do nocľahárne,“ prikázal chlapcom Ethan. „Je v nej šesťnásť postelí a vás je len sedem, takže by ste

si mali poľahky nájsť miesto. O štvrtej sa stretneme pri táborovom ohni. Oddýchnite si a uvoľnite sa. Čoskoro budete spávať tam hore,“ ukázal na vrchy Pilot Peak a Index Peak, ktoré sa rysovali na pozadí sivej oblohy.

Chlapci zdvihli pohľady a tvárili sa, akoby hľadeli na hrozivý kamenný pamätník s menami všetkých, ktorí v tých horách prišli o život.

„Vylezieme na ne?“ chcel vedieť Connor.

„Nie, kamoško, vyjdeme na ne eskalátorom,“ odbil ho Marco a svojou poznámkou znovu vyvolal smiech.

„Áno, vylezieme,“ odvetil Ethan, „ale nie na tie obry. Na ne zatiaľ nie. Dobré, choďte sa zložiť. Stretneme sa presne o štvrtej pri ohni. Spolu sa pozrieme, aký výstroj budete potrebovať na našej túre. Všetko, čo si zabudnete zabaliť, nebudete môcť použiť, takže by ste ma mali pozorne počúvať.“

Odvliekli si batožinu do nocľahárne. Väčšina z nich prišla s kufrom alebo so športovou taškou. Len niekoľko z nich si nieslo ruksak. Nebola to mnohopočetná skupinka, ale taký bol zámer. Ak chcel Ethan pôsobiť ako jediný inštruktor, povolenie a poistenie mu dovoľovali pracovať nanajvýš s osemčlenou skupinou. Ak prekročil toto číslo, čo sa mu niekedy podarilo, musel najať ďalšieho inštruktora.

Keď chlapci zmizli v nocľahárni a Ethan s Allison osameleli, obrátil sa k nej a poznamenal: „Podľa mňa je to Drew. Nerozpráva, akoby pochádzal z Nového Anglicka, hoci tvrdí, že je odtiaľ, rozhodne tu nechce byť a zaujíma ho, čo tu robíme.“

S úžasom naňho pozrela a on sa usmial. „Zlatko, je ľudské, že si nad tým lámeme hlavu. Nepokúsime sa na to prísť, ale budme k sebe úprimní. Je normálne, že o tom uvažujeme.“

S povzdychom pokrútila hlavou. „Chcela by som to vedieť.“
„To by nikomu neprospeło.“

„Možno áno.“

„Nemyslím.“

Prikývla.

„Zostáva im hodina,“ pokračoval Ethan. „Chcem im dopriať trochu priestoru. Musia sa oťukať.“

„Číže ti zostáva hodina do prvého súboja?“

„Dúfajme,“ prehodil, chytil ju za ruku a voviedol do chatky.

Tú hodinu, čo mali chlapci na zabývanie sa v nocľahárni, si ukradli pre seba. Ležali v posteli v chatke a Allison mu nechťom prechádzala po svaloch na hrudi. „Zamýšľal si sa nad tým?“ opýtala sa.

„Nad čím?“ vyzvedal Ethan. Odtiahla ruku, prevrátila sa na na chrbát a s povzdychom sa zahľadela do tieňov na strope. Ethan hneď pocítil nedostatok jej telesného tepla. Prešla minúta a možno aj päť, kým konečne prerušila ticho.

„Nad tým, čo sa stane, ak si poňho niekto príde,“ odvetila.

„Nikto si poňho nepríde.“

„Uvažoval si nad tým?“

Odmĺčal sa. Nevedel, čo od neho chce počuť, ale rozhodol sa povedať jej pravdu, či už po nej túžila, alebo nie.

„Áno. A myslím, že som pripravený. Ibaže nikto nepríde.“

„Keby si sa stavil, mohol by si prísť o veľa,“ podotkla. „Mohl by si prísť o všetko.“

„Neprídem o všetko.“

„Nie? A čo keby sa tam v horách niečo stalo, Ethan? Čo keby niekto na jedného z tých chlapcov vystrelil? Bol by s tebou koniec. So všetkým, čo si vybudoval.“

„To sa nestane, Allison.“

Znovu si vzdychla, a keď sa k nej načiahol, nepohla sa, nezareagovala. V prítomí spálne so zatiahnutými žalúziami síce videl len jej siluetu, ale cítil vôňu jej vlasov a pokožky. Už sa mu o tom nechcelo rozprávať. Cez leto sa vídali len zriedka, a tie vzácné chvíle netúžil premrhať hádkami.

„Pomôžem mu,“ dodal, prešiel jej rukou po obryse prsníka a pohladil bok. „Nech už je to ktorýkoľvek z nich, pomôžem mu.“

Dávno pred tým, ako odišiel zo vzdušných síl, kde dlhé roky pôsobil ako inštruktor prežitia vo voľnej prírode v každom zná-

mom podnebnom pásme, a usadil sa v horách v Montane, vedel, ako chce svoje schopnosti zužitkovať. Inštruktorov prežitia z každého elitného armádneho oddielu trénovali vo vzdušných silách. Ak vám vojak z ľahkej pechoty povedal, že je inštruktor prežitia, znamenalo to, že prešiel programom vzdušných síl. To isté platilo pre vojakov zo špeciálnej námornej jednotky aj pre všetkých ostatných. Nezáležalo na tom, do akého oddielu patrili a aký bol elitný. Ethan nemal problém pracovať s týmito ľuďmi, lebo chápal, čo bolo treba pochopiť. Boli to nebezpeční ľudia, ktorí dokázali zabíjať hocijakou známou zbraňou alebo aj bez nej, a on na nich nepotreboval robiť dojem. Netúžil sa s nimi porovnávať. Jeho úlohou bolo urobiť z nich schopných bojovníkov vo všetkých možných bojových oblastiach – naučiť ich prežiť, vyhýbať sa nebezpečenstvu, brániť sa a unikať. A v tom všetkom Ethan vynikal.

Pri trénovaní bojovníkov sa naučil, že ak chce človek prežiť v prírode, potrebuje špecifické schopnosti, pričom všetky sa sústreďujú v hlave a sú akousi zmesou kognitívnych zručností a ovládania emócií. Niektorí svalovci s tým mali problém. Iní nie. No pri pokusoch vstúpiť im tieto poznatky ho začalo zaujímať, či niekto môže získať správny spôsob uvažovania, aby prežil vo voľnej prírode. Musí sa s ním človek narodiť, nieť si ho v špirálovitom vlákne DNA alebo sa dá naučiť?

Na také myšlienky mal dosť času, keď bol celé týždne sám v púšti pod holým nočným nebom tak nahusto posiatym hviezdami, až mu pri pohľade naň zastával rozum, alebo v džungli, kde spával vo vlastnoručne vyrobenej hojdacej sieti a visel nad hmyzom, ktorý by si inak pochutnal na jeho mäse, alebo v Arktíde pri stavaní pevnosti z kusov ľadu. Po rokoch strávených snahou naučiť sa o prežití čo najviac a nadobudnúť ten správny spôsob uvažovania usúdil, že všetko, čo sa naučil v armáde, je len zlomok poznatkov súvisiacich s prežitím. Doteraz pomohol mnohým tínedžerom z celej krajiny za rôznych okolností a uvedomoval si, že odvádza dobrú prácu, ktorá má význam. Treba sa snažiť, ako sa len dá, a nevychádzať si, ak sa vám

nepodari niekomu pomôcť, lebo všetkým sa pomôcť nedá. To si treba uvedomiť čo najskôr a akceptovať, že niektorí aj napriek vašej snahe zakopnú. No v tomto špeciálnom letnom prípade sa s tým odmietal zmieriť. Nech už je to hociktorý z chlapcov, Ethan túžil zanechať v ňom stopu. Veril, že to dokáže.

Manželka ešte vždy ležala potichu vedľa neho v posteli.

„Allison? Prosím.“

Obrátila sa na bok tvárou k nemu. Rukou ho pohladkala po ramene a dotkla sa mu tváre. Oprela sa o lakeť a pozrela mu priamo do očí.

„Cítila by som sa lepšie, keby ti mal kto pomôcť,“ vysvetľovala. „Keby ti na tých niekoľko týždňov prišiel niekto na pomoc. Napríklad Reggie. Ten by sa ti hodil.“

„Reggie je vo Virínii. Má vlastné povinnosti.“

„Tak niekto iný. Aby si tam vonku nebol sám.“

„Veď vieš, ako znela dohoda. Musím byť sám.“

„Zajtra ich chceš vziať do hôr. Hneď v prvé ráno?“

„Tak to toto leto musí byť. Nebude to horšie, len iné ako doteraz. Nechcem ísť po svojich zvyčajných chodníčkoch. Pre istotu.“

„Mal si trvať na tom, aby šiel niekto s vami.“

„Lúbim ťa,“ umlčal ju Ethan.

„To je krajšie, ako keby si povedal ‚koniec debaty‘. Hoci v tomto prípade to znamená to isté.“

„Lúbim ťa,“ zopakoval.

Sklonila sa k nemu, pobožkala ho a oprela sa oňho čelom. Keď prehovorila, perami sa mu zľahka dotkla tváre.

„Dobre, nechám to tak. Už nepoviem ani slovo. Nepotrebuješ ma počúvať a ja si zasa nepotrebujem búchať hlavu o kus žuly, ktorý nazývaš svojím názorom.“

„To bolo drsné, Miss Montana.“

„Nevolaj ma tak.“

„Prepáč. Viem, že si skončila druhá.“

Väčšinou ju takto vyprovokoval a premenil jej hnev na smiech. Dnes popoludní jej však do smiechu nebolo. Privinul si ju do náručia a vysadil na seba, no pocit, že niečo nie je v po-

riadku, ho neopúšťal. Zatínala svaly, ktoré by mala mať uvoľnené. Chytil ju za boky a odtisol. Tentoraz hľadal v prítmí očný kontakt on.

„Čo sa deje?“

Pokrútila hlavou. „Neviem. Mám zlý pocit. Neviem prečo. Možno práve preto sa oňho obávam. Nech už je to ktorýkoľvek z nich. Ale to nie je všetko. Niečo mi tu... niečo mi tu nesedí. Neviem sa upokojiť. Som akási nesvoja. Akoby sa niečo blížilo.“

Zasmial sa. V nadchádzajúcich dňoch znovu a znovu spomínal na svoj smiech, na vážnosť jej varovania a na to, aké melodramatické mu pripadalo, keď spolu ležali v prítmí spálne – keď sa k nemu tísila vo vykúrenej chatke a vzduch voňal dymom z dreva.

„Zasa čítaš poverý?“ opýtal sa. Čítala ich rada a niekoľkokrát poznamenala, že závidí ľuďom, ktorí mávajú zlé predtuchy. A on sa vždy zabával priznaním, že im verí a túži po niečom takom. „Čo vidíš, zlatko? Napovedá ti niečo odtieň mesiaca, tieň pavúka či spôsob, ako mačky stojí chvost?“

„Nie,“ zašepkala. „Nevidím nič, ale cítim to.“

„V týchto horách ma zatiaľ nič nezabilo,“ dodal. „A nezmení sa to ani tento rok.“

Mlčala.

„Zlatko? Nič... sa... nestane,“ ubezpečoval ju.

„Dobre,“ dala sa obmäkčiť. „Dobre.“ Ešte vždy rozprávala skormútené a zádumčivo. Jemne sa jej dotkol líca. Pobožkala ho na dlaň. „Dobre, Ethan,“ zopakovala do tretice.

Chcel jej položiť viac otázok, lebo pôsobila tak vážne. No aj keby na ne nemala odpovede, odkiaľ sa vzal ten nevysvetliteľný, prapôvodný, ba dokonca možno aj mystický pocit? Pohladkala ho po hrudi a bruchu a skĺzla nižšie. Všetky otázky mu razom zmizli z pier. Neskôr mu zaspala na hrudi a nechcel ju zobudiť, no potreboval sa dostať k táborovému ohňu, kde sa mal stretnúť s chlapcami, takže spod nej potichu vykĺzol.

Pred tým, ako odišiel s chlapcami do hôr, sa už o jej nepokoji nerozprávali.

6

Jace Wilson bol mŕtvy.

Zomrel v lome a Connor Reynolds si to musel neustále pripomínať. Na osvojovanie nového mena bolo najťažšie, že sa s ním musel stotožniť a reagovať, keď ho ním iní oslovovali.

„Connor? Hej! Connor! Si v pohode, kamoško?“

Bol prvý deň turistiky, keď sa mu prihovoral ten hlučný chalan Marco. Jace sa sústredil na krajinu navôkol a s úžasom sledoval, aká je obrovská. Zdolávali neskutočné diaľky. V Indiane chodil často na túry, takže si myslel, že ho nič neprekvapí. No tam stačilo vyjsť na hrebeň, pozrieť pred seba na ďalší bod trasy, a trvalo len päť či desať minút, kým ste k nemu prišli. Tu kráčali celú vyčerpávajúcu hodinu, spotení a zadýchaní, kým konečne zastali, aby sa napili. A keď sa obrátil, zistil, že ešte vždy dovidí na miesto, odkiaľ vyšli. Zdalo sa mu, že sa vôbec nehýbu.

Kráčali plytkou roklinou a po oboch stranách sa do výšky týčili obrovské skaly. Zdola mu pohľad na štíty neprekážal. Spočiatku sa obával, že pôjdu trasou, kde budú skákať zo skaly na skalu ako kamzíky a kde by pád znamenal istú smrť. Podobne sa cítil už cestou sem. Práve preto v aute predstieral, že spí – aby nemusel sledovať serpentíny. Ostatní chalani boli